

PRVNÍ ADVENTNÍ TÝDEN

1. neděle adventní – cyklus B

Izaiáš 63,16b-17.19b; 64,2b-7

Ty, Hospodine, jsi náš otec, „náš Vykupitel“ je tvoje dávné jméno. Proč jsi nám dal, Hospodine, zbloudit z tvých cest, srdci dal ztvrdnout, abychom před tebou neměli bázeň? Usmiř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys prorhl nebe a sestoupil, aby se hory před tebou rozplynuly! Sestoupil jsi, hory se před tebou rozplynuly. Ucho neslyšelo, oko nevidělo, že by nějaký bůh, krom tebe, tak jednal s těmi, kdo doufají v něho. Zastáváš se těch, kdo jednají spravedlivě, kdo pamatují na tvé cesty. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme hřešili, odedávna jsme žili nevěrně. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravost nás unášela jak vítr.

Nikdo nevolal tvé jméno, nikdo se nevzpohyboval, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas.

A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme – ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

1. Korintským 1,3-9

Bratři! **Milost vám a pokoj** od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. **Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání.** Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. **On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, našim Pánem!**

Marek 13,33-37

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci, a vrátnému nařídil, aby bděl. **Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropení, nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte.** Co říkám vám, říkám všem: **Bděte!**“

Zamyšlení se vztahuje k tučně zvýrazněným biblickým veršům

Pochybnosti Matky Terezy – svěťice temnoty¹

To byla bomba, když byly v tisku odhaleny tajné zápisky Matky Terezy! Psala v nich, že ztratila jakýkoliv pocit prožívání víry. Nic necítila. Cítila se jako agnostik. Padesát let pouště.

Před dvaceti lety jsem byl pozván do Kalkaty za lidmi, co pracují na ulici. Měl jsem se setkat s Matkou Terezou. Bohužel jsem se musel narychlo vrátit kvůli jedné katastrofě – jeden z mých mladých byl obviněn z vraždy. Nemohl jsem tedy vidět úsměv Matky Terezy, ten zářící úsměv, o kterém často říkala: „Můj úsměv je maska.“

Prosila, a Jan Pavel II. s ní souhlasil, aby její dopisy i zápisky byly spáleny. Tak proč byly nakonec odhaleny? Protože upevňují naši víru. Proto se církev zachovala jinak.

Matka Tereza říkala jednu velmi krásnou věc – bála se, aby lidé „nemysleli víc na ni než na Ježíše“. Byla velmi pokorná.

Úsloví: „Nejsem Matka Tereza“ (nebo „abbé Pierre“) přešlo do běžné mluvy – hodí se v situacích, kdy jsme konfrontováni s něčím, co vyžaduje, abychom překonali sami sebe. Tak jsme povýšili matku Terezu na ikonu bezpodmínečné a univerzální lásky.

Všichni si mysleli, že je dokonalá. Nikoho by ani nenapadlo, že by mohla pochybovat.

Za její zářící tváří a ohromnou přehlídkou dobrých skutků se podle jejích zápisů skrývala noc víry... Temnota, která trvala padesát let! Sestra Emmanuelle říkala, že toto utrpení zažívala po tři roky... ale padesát let!

Matka Tereza byla pět let po své smrti blahověřena, což je dost výjimečné. Všechno směřuje ke kanonizaci a to

¹ U Matky Terezy se však nejednalo o ztrátu víry, o ztrátu božské ctnosti. Jednalo se o klasickou „temnou noc“ mystiků, o ztrátu jakéhokoliv prožívání či vnitřního vnímání víry. Avšak právě v této nejzazší zkoušce její víra rostla a upevňovala se. Zůstala věrná Lásce, v kterou neprestala věřit.

znamená, že bude ctěna všemi křesťany. Pochybnosti nejsou překážkou ke svatosti. Benedikt XVI. v roce 2007 před 500 000 mladých lidí v Loretu řekl: „Matka Tereza navzdory své lásce k bližním a síle víry trpěla Božím mlčením.“ Kazatel z apoštolského stolce vysvětloval, že mystikové jako Matka Tereza jsou ideálními evangelizátory v našem postmoderním světě, kde se žije, jako by Bůh neexistoval. Dostali se blízko k lidem bez Boha, poznali tu závrať, když se člověk vrhne do prázdnoty. Matka Tereza poctivým ateistům připomíná, že by jim stačilo učinit jeden skok, aby se dostali po bok mystiků. Od ničeho ke všemu.

V roce 1957 Matka Tereza napsala: „V mé duši je tolik rozporů, taková touha po Bohu a neustálé utrpení; nemám víru, nemám lásku ani horlivost... Ráj pro mě nic neznamená: je to prázdné místo.“ Prahla po Bohu a dodávala: „Jsem opravdu šťastná, že nejsem nikdo, dokonce ani pro Boha.“

Guy Gilbert – Bud'te světlem, Portál 2010

Jestliže díky nějaké životní události je umenšeno naše já, náš egocentrismus, naše sebejistota, můžeme nově zakusit Boží blízkost, objevit skutečný základ našeho života – Boha. Zažil jsem toto očišťování? Při čem to bylo? Bůh je naprosto svobodný, nezávislý na naší horlivosti, síle a zbožnosti, přesto nám však dovoluje, abychom hledali jeho tvář, kterou skrývá proto, abychom ho objevovali.

„Rádi přijměte nějakou těžkou věc z lásky k Bohu, který za nás tolik trpěl.“ *Don Bosco – MB 7,442*